

Shatter your "Dice" and Chart a New Path¹

אלול-ימים נוראים, תשע"ז-תשע"ח

(1) ויקרא (אחרי מות) – פרק טז, פסוק ל

כי ביום הזה יכפר עליכם, לטהר אתכם מכל חטאתיכם, לפני ד' תטהרו.

*Sin places man under the burden of culpable liability and it defiles him as well. [pg 49]**Sin and its punishment are born together. No sin goes without its retribution... [pg 50]***(2) דברים (סוף פרשת ואתחנן) – פרק ז, פסוק ט**

ונדעת כי ד' אלקיך הוא האלקים: הא-ל הנאמן שמר הבְּרִית וְהַחֲסֵד לְאַהֲבָיו וּלְשִׁמְרֵי מִצְוֹתָו לְאֶלֶף דָּוָר.

(3) בראשית – פרק ד, פסוק ז

הלא אם תיטיב שאת, ואם לא תיטיב לפתח חטאת רבץ, ואליך תשוקתו ואתה תמשל בו.

(4) שמואל ב, פרק יב, פסוק ד

ויאמר דוד אל נתן חטאתי לד'; ויאמר נתן אל דוד, גם ד' העביר חטאתך לא תמות.

(5) רש"י – פרשת וישלח (לב: כא)

אכפרה פניו - אבטל רוגזו וכן (ישעיה כח יח) וכפר בריתכם את מות, (שם מז יא) לא תוכלו כפרה. ונראה בעיני שכל כפרה שאצל עון וחטא ואצל פנים כולן לשון קנוח והעברה הן, ולשון ארמי הוא הרבה בתלמוד (ב"מ כד א) וכפר ידיה, (גיטין נו א) בעי לכפורי ידיה בההוא גברא, וגם בלשון המקרא נקראים המזרקים של קדש (עזרא א י) כפורי זהב, על שם שהכהן מקנח ידיו בהן בשפת המזרק:

This is not a form of punishment, or a fine, and is not imposed in a spirit of anger, wrath or vindictiveness. It is a "metaphysical" corruption of the human personality, of the divine image of man. [pg 52]

(6) מסכת יומא – פרק ה, משנה ט

אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מיטהרין? מי מטהר אתכם אביכם שבשמים שנאמר (יחזקאל ל"ו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם ואומר (ירמיה י"ז) מקוה ישראל ה' מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל:

¹ ע"פ ספר על התשובה, דרוש א'

Even when we do not actually commit a wrongdoing, we often find ourselves on the "path of sin." Along the sides of this road, sin is permitted to bud, flower, bear fruit and take root. Like any other organic creation, sin requires an environment in which it can flourish, absorb nourishment, and thrive under the warm rays shining down upon it, as does a sprouting tree.

(pg 57)

7) שמואל א, פרק כה, פסוקים לו-לז

לו וַתָּבֵא אַבִּיגַיִל אֶל נָבָל וְהִנֵּה לוֹ מִשְׁתֶּה בְּבֵיתוֹ כְּמִשְׁתֶּה הַמֶּלֶךְ, וְלֵב נָבָל טוֹב עָלָיו, וְהוּא שָׁפַר עַד מָאֵד; וְלֹא הִגִּידָהּ לוֹ דָּבָר קָטָן וְגָדוֹל עַד-אוֹר הַבֶּקֶר. לֹא וַיְהִי בַבֶּקֶר, בְּצֵאת הַיּוֹן מִנֶּבֶל, וַתִּגָּד לוֹ אֲשֶׁתוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; וַיָּמַת לִבּוֹ בְּקִרְבוֹ, וְהוּא הָיָה לְאָבִן.

Oftentimes rabbis feel the same way as Abigail who came upon Nabal in the midst of a drinking party. They feel that their moralizing will fall on an impenetrable surface. The people they address are drunk with the pursuit of luxuries, trying to imitate foreign lifestyles and currying favor with their neighbors. There is simply no one with whom to talk, and at this stage the rabbi "tells nothing less or more." However, a state of intoxication always ends in a sobering up and it is an inflexible law of nature that night is followed by dawn. And then: "And it came to pass in the morning, when the wine was gone out . . . his heart died within him."

(pg 61)

8) הושע – פרק יד, פסוק ב

שׁוֹבֵה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֶלְקִיךָ: כִּי כָשַׁלְתָּ בְּעֹנֶךָ.

9) ישעיה' – פרק מד, פסוק כב

מִחִיתִי כְעֵב פְּשָׁעֶיךָ, וְכָעַנְנִי חַטָּאוֹתֶיךָ; שׁוֹבֵה אֵלַי כִּי גִאֲלִתִּיךָ.

The erasure of sin resembles the dissipation and disappearance of the clouds which obscure the shining sun. When a man achieve repentance of purification, all the clouds above him disperse and he feels the pure rays of the sun shining upon him and his entire being is permeated with: "For I have redeemed you."